

ФРЕДЕРИК ПОЛ ФАНТОМЪТ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

„Дяволски красива е — помисли си Дендиш — и възхитително безпомощна!“ Единственото ѝ украшение бе пластмасовата опознавателна лента, тъй като момичето току-що бе излязло от капсулата.

— Будна ли си вече?

Момичето дори не трепна.

Дендиш усети как възбудата постепенно облива цялото му същество. Колко е достъпна и колко беззащитна... Сега всеки би могъл да прави с нея каквото си поиска. Е, разбира се, би било глупаво да се очаква взаимност. Дори без да я докосва, той знаеше, че кожата ѝ е топла и суха. Животът отново се бе върнал в тялото ѝ и след няколко минути щеше да бъде в съзнание.

Дендиш е капитан и единствен член на екипажа на един редови кораб, който пренася лежащи в анабиоза колонисти през пустото пространство от Земята до една безкрайно далечна планета. Тези няколко минути до окончателното пробуждане той прекара в съзерцаване на момичето; знаеше, че се казва Силви, макар никога дотогава да не я бе виждал.

Лежеше в своята ледена люлка, обвита в предпазни колани. Косата ѝ бе разрошена, а изражението ѝ не обещаваше нищо добро.

— Добре де, не се крий — започна тя. — Знаеш ли на какво ми намирисва тази работа? Осъзнаваш ли какви са последиците?

Дендиш беше изненадан. А не обичаше да се изненадва, всяка неопределеност го плашеше. Вече девет години се скита из космическата пустош, беше преситен от самота, която бавно се трансформира в страх. Наистина, на кораба имаше седемстотин капсули с колонисти, но те лежаха във ваните си с течен хелий — полумъртви, неподвижни и непроменими, затова не бяха приятна компания. Най-близкото живо човешко същество бе вероятно на не по-малко от две светлинни години. А на практика много по-далеч, защото само промяната на курса би му отнела много повече.

На кораба всеки звук означава тревога. Тъй като на борда няма никой друг, всяко скърцане на метал или внезапно почукване означава опасност. Понякога часове, дори дни прекарваше в ужас, докато открие изгърмялата лампа или недобре притворената врата. Най-много се страхуваше от пожар. Разбира се, в това царство на метала и стъклото

пожарът бе невъзможен, но в кошмарите си често виждаше как загива сред бушуващи пламъци.

— Покажи се, де! Искам да те видя — викна момичето.

Дендиш отбеляза, че тя така и не си направи труда да прикрие голотата си. Събуди се напълно гола и продължаваше да седи гола. Беше излязла от капсулата и бавно обхождаше залата.

— Те ни предупреждаваха... — продължи тя. — Пазете се, казваха, от космически безделници. Малко да се зазпате, и ще съжालявате. В Центъра ни проглушиха ушите! И май са били прави. Хайде, за бога, покажи се най-после!

Тя полувисеше и полуплаваше, огризвайки люспиците от вроговена кожа върху устните си. Огледа се тревожно и продължи:

— Интересно с какви глупотевини ще ми натъпчеш ушите. Някакъв метеор, значи, който е излязъл от подпространството, надупчил е това шибано корито и сега, значи, живи сме останали само дваминката и аз, така да се каже, до свършека на дните си съм обречена да ти бутам, за да си подслаждаме самотата, и тъй нататък, и тъй нататък...

Дендиш продължаваше да я оглежда мълчаливо през оптичните рецептори на залата за съживяване. С годините бе станал истински ценител и познавач на жертвите си. Доста дълго планира тази акция. Момичето имаше съвършено тяло — млада, стройна, изящна. Затова избра точно нея от триста и петдесетте жени-колонистки, без да бърза, търпеливо и вгълбено разглеждайки микроснимките към личните дела на всяка. В това приличаше на пристрастен меломан, когато си избира диск по каталог.

Да, тази наистина бе най-красивата!

Дендиш, естествено, не беше познавач на психохарактеристиките. Но тъй като винаги е смятал психолозите за идиоти, а техните така наречени характеристики — за боклук, беше се ориентирал по характеристиките, от които разбира. Искаше му се неговата жертва да е невинна, кротка и доверлива. Силви бе само на шестнайсет и най-добре отговаряше на тези изисквания.

Дори бе леко раздражен, че тя не реагира на случилото се с подобаващата се доза боязън.

— За тая работа ще ти лепнат половин живот! — разпали се тя, като продължаваше да го търси. — Няма да ти се размине.

Когато регистрира, че е празна, камерата за съживяване започна да се презарежда до готовност. Пластмасовите обвивки бяха старателно сгънати и изхвърлени в камерата за смет и бяха опънати нови, съвсем чисти. Генераторите за лъчево отопление се включиха мигновено, върху операционната маса се спусна похлупак.

Момичето гледаше всичко с недоумение, после тръсна глава и се разсмя.

— Ти май се страхуваш от мен, а? Майната ти! Кажй си направо, че те е шубе! Донеси ми някакви дрехи и ела да си полафим.

Дендиш със съжаление се откъсна от оптичните рецептори. Таймерът му съобщи, че е време за проверка на бордовите системи. И той — както сто и петдесет хиляди пъти дотогава и още поне сто хиляди пъти в бъдеще — бързо провери температурния режим в трюма с капсулите, измери нивото на течния хелий и доля от запасите, сравни курса на кораба със зададения, провери разхода на гориво, скоростта на струите и когато се убеди, че всички останали системи функционират нормално, пак се върна да съзерцава жертвата си.

Макар да бе свършил прегледа възможно най-бързо, тя вече беше успяла да намери гребена и огледалцето (Дендиш ги бе оставил специално за нея) и вече сресваше косите си. Един от сериозните недостатъци на системата за замразяване беше, че при ниските температури някои сложни структури — като косите и ноктите — се променят прекалено много. В Центъра за изпращане ги предупреждават да изрязват косите и ноктите си късо, защото при температурата на течния хелий стават чупливи.

Сега Силви приличаше на манекен, който сам оправя перуката си. Все пак успя да спере оцелелите кичури в нещо като мъничка плитка. Като се погледна в огледалото, рече:

— И какво, смешна ли съм?

Дендиш се замисли, не виждаше нищо смешно. Преди около двайсет години, когато все още беше юноша с дълги накъдрени коси и лакирани нокти (последен писък на модата в ония времена), често е изпадал в подобни ситуации. Винаги е искал да има свое момиче — не да е влюбен, не да се жени, не да я обладава, а така — просто като негова робиня. И никой да не може да му пречи да прави с нея това, което му се прииска. Подобни сънища, в какви ли не варианти, радваха нощите му.

Разбира се, с никого не бе споделял тези свои сънища. Но веднъж в училище, в часовете по практическа психология, разказа за тях — уж като прочетено в някаква книжка; тогава учителят сякаш разчете мислите му и обясни, че това си е просто старателно потискано желание да играеш с кукли.

Но Силви не беше нито сън, нито кукла.

— Аз да не съм ти някаква кукличка! — внезапно отсече тя толкова рязко, че той остана потресен. — Излизай и край на играта.

Тя се хвана за скобите по стените, изправи се и макар да беше явно разгневена и разтревожена, в очите ѝ нямаше и следа от страх.

— Ако не си шизо — започна тя, — в което се съмнявам, какво ли няма по света, значи няма да ми направиш нищо лошо. Защото няма да ти се размине, нали тъй? И няма да ме убиеш, защото после няма измъкване. Пък и едва ли ще дадат кораб в ръцете на потенциален убиец. Първото, значи, което ще направя, когато кацнем, е да свирна на най-близкото ченге. И ще ти лепнат на задника поне деветдесет години в подземен вагон. — И започна да се хили. — Това го знам със сигурност. Един мой чичо го чопнаха за неплатени данъци и сега бачка като булдозер в делтата на Амазонка. Да беше видял писмата му! Така че хайде, излизай, да видим дали ще ме навиеш да не те изпея на ченгетата.

Ставаше все по-нетърпелива.

— Маmicата му! — каза и заклати глава. — Ама и на мен ми върви... Между другото, и без това вече се събудих, трябва се изпишкам, пък и нямам нищо против да хапна.

Дендиш мъничко се утеши от мисълта, че бе помислил за тези неща предварително. Отвори вратата на банята и включи печката, за да се затоплят сложените там предварително закуски. Когато Силви излезе от банята, на масата вече я чакаха сандвичи с бекон, бисквити и топло кафе.

— Цигари нямаш ли? — попита тя. — Добре де, ще изкарам някак. А как сме по въпроса с дрешките? Или по въпроса с показването на носа? Ами че аз още не съм те виждала! — Тя се протегна, прозя се и се захвана със сандвича.

Очевидно си бе взела душ, препоръчва се след анабиозата, за да се измият люспиците мъртва кожа. А това, което ѝ бе останало като

коса, бе стегнала в кърпа. Дендиш с неохота остави кърпата, но изобщо не допусна, че тя ще я използва.

Силви дълго гледа останките от закуската, после започна с назидателен тон:

— Сигурна съм, че всички астронавти са откачалки. Защото нито един нормален човек за нищо на света не би хвърчал дванайсет години за майната си! Значи ясно — ти си откачалка. И след като ме събуждаш, пък не само се криеш, но дори и дума не обелваш, какво да направя аз? Значи ясно — дори и да си бил в ред, самотният живот те е направил откачалка... Виж, ако ти се е приискало малко да разнообразиш самотата си, това го разбирам. Дори с удоволствие бих ти помогнала да правим това-онова. Но от друга страна може да си намислил някаква гадория и сега просто събираш сили. Едва ли, защото вас здравата ви проверяват, но всичко се случва. И тогава какво? Ако ме убиеш, ще те приберат на топло. Ако не ме убиеш, ще те изпея и пак ще те приберат на топло.

Нали ти разказах за моя чичо Хенри. Неговото тленно тяло мръзне сега някъде на неосветената страна на Меркурий. Може на теб тая работа да ти харесва, но не и на чичо Хенри. Много години е сам-самичък, като теб тук, бачка до скъсване. Пише, че като булдозер му се скъсвал задника. Е, може да го затакова този булдозер, но тогава съвсем ще го напъхат в кучи задник. Деветдесет години! Досега е изкарал само шест. Тоест бяха шест, когато излетяхме, не знам колко още са минали. Бас държа, че теб такова нещо няма да те кефи. Може би все пак ще се покажеш да го обсъдим, а?

След пет или десет минути, след целия набор от сърдити гримаси, след мазането на филийки с масло и лепенето им по стените, тя не издържа:

— Върви по дяволите! Поне дай нещо за четене.

За малко Дендиш се отвлече, защото трябваше да прослуша мъркането на бордовите системи, после отново включи люлката.

Толкова пъти не бе му провървявало в този глупав живот, че вече прекрасно усещаше кога е време да брои несполуките си. Когато двете крила на люлката се разтвориха, момичето скочи, но гъвките манипулатори я обгърнаха и я положиха внимателно обратно, затягайки предпазния колан през кръста.

— Козел нещастен! — изкрещя тя, но Дендиш пак не отговори.

Към лицето ѝ се приближи маската на упоителя, тя сграбчи ремъците, започна да ги дърпа отчаяно и да крещи:

— Ти само почакай, аз още не съм се отказала...

Но Дендиш така и не успя да разбере от какво точно не се е отказала, защото упоителят плътно покри лицето ѝ. Пластмасовият пашкул я обгърна, скри първо краката ѝ, после тялото, после лицето и накрая пъстроцветната кърпа на главата ѝ. После черупка затвори люлката и безшумно я мушна в камерата за анабиоза.

„Сбогом, Силви — каза си Дендиш, — и ти се оказа досадна грешка. Може би някой друг път с някое друго момиче...“

Но за разбуждането на Силви му трябваха девет години, затова Дендиш не бе сигурен, че ще събере отново смелост. Той си спомни за чичо Хенри, който работи като булдозер по атлантическото крайбрежие на Южна Америка. Спокойно би могъл да бъде на неговото място. Но вместо това Дендиш се беше изхитрил да изкара присъдата си като пилот на космически кораб.

Той продължи да се взира във всичките десет хиляди звезди, които бяха посипани наоколо, като включи външните оптични рецептори — те му служеха за очи. Безпомощно опитваше да се улови за безкрайната космическа пустош с радарите — те бяха ръцете му. А сълзите му изтичаха във вид на потоци от соплата на двигателите му.

Дендиш си представи тоновете жива плът в трюмовете на кораба, които бяха под неговата власт. Онези хиляди женски тела, които можеха да му доставят наслади. Но само ако неговото собствено тяло, като тялото на чичо Хенри, не лежеше на неосветената страна на Меркурий.

Той си представи техните ужасени писъци, на които би могъл да се наслаждава, но само ако имаше възможност да внушава ужас. Той беше готов да заплаче с цяло гърло, но само ако му бяха оставили глас.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.